

ГЕНОВЕВА ДИМОВА

МРЪСНИ ДНИ

Вещерски режистър
на чудовищата

КНИГА 1

*Превод от английски език:
Десислава Сивилова*

 ciela

ПОХВАЛИ ЗА МРЪСНИ ДНИ

„Очарователна, иронична и емоционално ангажираща. Провокативната, уверена проза на Димова ни понапя в свеж, гръзновен свят, който изобилства от чудесни персонажи – и безброй чудовища!“

Алисън Сафт, автор на бестселъра на „Ню Йорк Таймс“
A Far Wilder Magic

„Духовито, изпълнено с въображение, ту ужасяващо, ту обнадеждаващо... прекрасно четиво.“

Лилим Сейнткроу, автор на бестселъра на „Ню Йорк Таймс“
Working for the Devil

„Врѳхлетят ли те Мръсните дни, няма безопасно място; тази книга ще ви погълне и няма да я оставите до зазоряване.“

Марк Бренън, награден автор на *A Natural History of Dragons*

„Динамична криминална мистерия във въгъхновен от Балканите фентъзи свят, в който бившият ти може да

се окаже чудовище – буквално. Чаровен, изкусен и страшно увлекателен, този дебютен роман е изключително оригинален и чудовищно забавен.“

Ребека Шефър, автор на поредицата *Market of Monsters*

„Едно уверено, стремително надбягване с времето, „Мръсни дни“ вдъхва ужасяващ живот на славянския фолклор. Едно блестящо модерно фентъзи, което не се бои да оголи зъби.“

Ег Макдоналд, автор на *The Redwinter Chronicles*

„Изключителна история, гъмжаща от чудовища и магия, която заслужава не просто да я прочетете, а да ѝ се насладите.“

Мелън Холъдей, автор на *The Storm Gathers*

„Шеметно, интригуващо пътуване със задълбочено светостроене и хаплива, но реалистична главна героиня, която веднага ще ви спечели.“

Франсис Уайт, автор на *Voyage of the Damned*

„Феноменална смесица от опасности и удоволствия от вълнуваща нова авторка на фентъзи... Ще притаите дъх в очакване на продължението дълго преди да затворите последната страница.“

Камила Коул, автор на *So Let Them Burn*

1

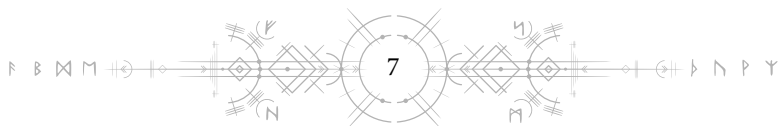

Беше почти полунощ на Нова година, но градът зад Стената не празнуваше. Хората там бяха наясно, че раждането на една година – като всяко друго раждане – е трудно, болезнено и опасно.

Само една кръчма, сгушена в преспите между високите кули на Черноград, беше отворена тази вечер. Беше препълнена, но смълчана. Посетителите се бяха скупчили близо един до друг, триейки рамене, докато надигат чашите си. На масата в ъгъла, скрита в облак мѳомѳонев дим, беше особено тихо. Беше ред на Косара да залага, а тя не бързаше.

Днес нямаше да е достатъчно да играе най-добре от всички, за да спечели; налагаше се и да мами най-добре. А за да ѝ се получи, беше нужно проклетото огнище да лумне по-силно.

– Е? – подкани я Роксана. По брадичката ѝ се стече капка сливова ракия, която тупна на масата и проблесна на електрическите крушки като кехлибар. Двете златни мъниста в краищата на дебелите ѝ плитки лъщяха ярко на фона на почернялата ѝ от слънцето кожа.

Пръстите ѝ барабаняха по колодата карти, готови да раздават. – Какво решавах?

И тримата – Роксана, Маламир и непознатият – бяха вперили погледи в Косара.

Не позволявай възгълетата на устните ти да трепнат. Не преглъщай твърде шумно, не си бърши потните длани в панталоните, опитай да успокоиш пулса си...

– Дай ми секунда – отвърна тя. – Мисля.

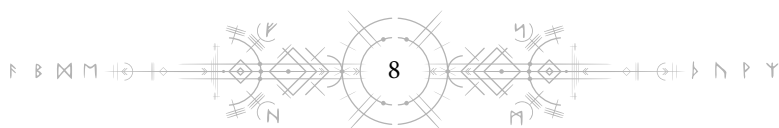
– По дяволите, Косара! – Роксана тресна чашата си върху масата. Неколцина от насядалите по съседните маси подскочиха. Беше плашещо да видиш жена с нейните размери да избухва. – Нямаме цяла нощ.

Косара не позволи на повишения тон на Роксана да я стресне. Да се преструва колкото си иска – Косара знаеше, че всъщност не е ядосана. Личеше си, че вниманието на Роксана изобщо не е съсредоточено в играта. Очите ѝ все се отклоняваха към часовника, чиито стрелки пълзяха все по-близо и по-близо до полунощ.

– Стига де, стара мърморана такава. – Косара се вгледа в картите си.

Дама спатия, помисли си механично, жена с черна коса и черни очи. Сигурно съм аз. Държеше и поп спатия и петица каро. Ако успееше да смени петицата с асо, щеше да разполага с втората по сила комбинация в играта на крал.

Косара хвърли поглед на купчината цепеници в огнището. Струваше ѝ се, че тлеят там от часове, а от време на време съскаха и изпуснаха във въздуха облаче дим. Би могла лекичко да ги окуражи, но струваше ли си рискът да я заловят?

За един гълъг миг единствените звуци бяха тихо сви-
рецият грамофон в ъгъла и кроткото припукване от
лулата на Роксана.

Който не рискува, не печели. Косара безшумно щракна
с пръсти под масата. Огънят взе да пращи. Пламъци об-
гърнаха цепениците.

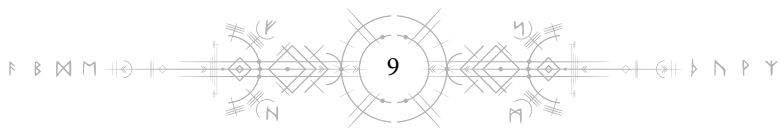
Тя се озърна. Клепачите на Роксана бяха полузатворе-
ни, докато гърпаше от лулата си. Беше оставила най-гор-
ните копчета на ризата си разкопчани и отгоду надничача
множеството ѝ огърлици със сини очи против уроки
и пиринчени звънчета. Маламир и непознатият бяха
твърде възбени в собствените си мисли – прехапваха
устни, пренареждаха картите си и си брояха чиповете.

В краката на Косара сянката ѝ се угължи, потъмня и
се уплътни от светлината на лумналите пламъци. Тя
се постара да не я проследява с поглед, когато се плъзна
под масата.

– О, боже мой! – възкликна Косара, втрепенена в залос-
тения прозорец, в завихрилия се навън сняг, кръстосва-
щите небето прожектори и отвъд тях – в сянката на
Стената. Отдалеч тя сякаш беше изградена от гранит,
тъмен и здрав. Отблизо приличаше на нещо живо – гър-
чеше се и се нагъваше, сякаш от другата страна се опит-
ваха да проникнат хиляди пръсти.

Във всеки друг ден останалите играчи щяха мигновено
да разпознаят опита ѝ да им отвлече вниманието. Тази
нощ обаче погледите им незабавно проследиха нейния.

– Дойдоха ли вече? – Пръстите на Роксана бавно изва-
диха пистолета ѝ от кобура. Изглеждаше странно ма-
лък в едрата ѝ длан.

Кожените панталони на Маламир изскърцаха, когато се размърда на мястото си. Косара се почувства почти гузна, като видя изписаната по лицето му паника. Почти.

– Не може да са дошли – промърмори той. – Твърде рано е.

Непознатият не спираше да подгръпва своето шалче на точки, сякаш го беше стегнал твърде много. Очите му се стрелкаха между прозореца и пистолета на Роксана. Устата му увисна полуотворена, сякаш се канеше да зададе въпрос. В крайна сметка го преглътна тежко.

Сянката на Косара протегна едния си тъмен пръст над ръба на масата и запрехвърля тестето толкова бързо, че картите се размазваха, докато не намери онази, която търсеше. Скри се обратно под масата.

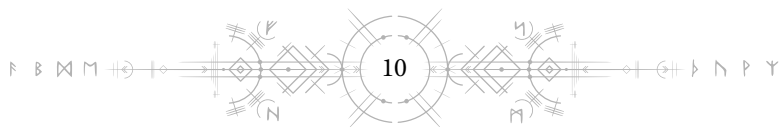
– Нищо не виждам – заяви Маламир, а големите му очи премигваха бързо, още по-големи зад дебелия стъкла на очилата.

– Не. – В гласа на Роксана се прокрадна подозрение. – Аз също.

Сянката подгаде асото на Косара под масата. Тя бързо го размени с петицата.

– Ох, не, извинявайте – Косара се постара да прозвучи искрено притеснена. Не се наложи да се преструва особено. – Явно ми се е сторило. Сигурно е била улична котка.

Маламир я изгледа остро над златните рамки на очилата си. Би се почувствала зле, ако не беше сигурна, че и той мами. Непознатият също – никой не беше чак такъв късметлия. *А ако всички мамят, разсъждаваше тя, все едно никой не мами.*

– Извинявайте – повтори. – Всички сме на нокти тази вечер, не е ли така?

Лулата на Роксана заподскача нагоре-надолу в устата ѝ, докато обмисляше тези думи. Димът толкова се съгъсти, че на Косара ѝ се насълзиха очите. Въздухът беше наситен с миризмата на разлята бира, пълни пепелници и твърде много хора в твърде малко помещение, но освен това се носеше и сладкият аромат на салвия. Косара би го разпознала навсякъде – мощно успокоително, което използваше във всичките си отвари за дълбок сън. Достигаше до нея на вълни всеки път, щом Роксана дръпнеше от лулата си, плъзгаше се в ноздрите на Косара и клепачите ѝ натежаваха.

Би обвинила Роксана, че се опитва да ги приспи всичките, но знаеше, че с раздаващия не се спори.

– Да се връщаме към играта, а? – Косара ѝ отправи подкупваща усмивка.

Роксана въздъхна и пъкна пистолета обратно в кобура.

– Така и не ми каза ще играеш ли.

– Играя.

– Не беше толкова трудно, нали? Маламире?

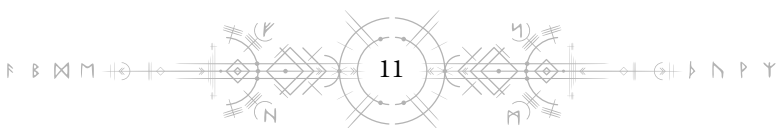
– Става късно.

Джобният часовник на Маламир се плъзна между треперещите му пръсти и се залюля на верижката си. Косара почувства силен импулс да удвои залога си.

Ти да видиш! Хипнотизиращ часовник. Косара досега не беше виждала такъв в употреба.

– Откъде си го взел? – попита.

Маламир се ухили и белите му зъби блеснаха.

– Часовника ли? Хубав е, нали? Спечелих го на карти.

Нищо чудно, че старият мошеник печелеше толкова много. Ако вече не беше пасувал, Косара с удоволствие щеше да го издаде на Роксана. Засега си запази тази информация, ако ѝ потрябва по-късно.

– Добре – каза Роксана. – Ами вие, господин...

– Името ми е без значение – отсече непознатият.

Косара завъртя очи. Той се престараваше с тези опити да се прави на мрачен и загадъчен. Не отронваше и дума, освен да вдигне залога. Ако не проучваше картите си, се взираше в Косара, сякаш очаква тя да направи нещо. Като че ли никога досега не беше виждал вещица.

– Добре, господин Името-ми-е-без-значение. – Роксана се изкуска на шегата си. – Играете ли?

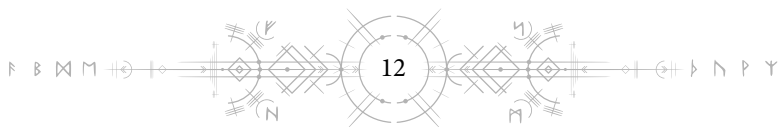
– Може би. – Непознатият завъртя възела на шалчето си. Върховете на червените му мокасини потропваха по прашния под. – Може и да играя, ако направим нещата малко по-интересни.

Косара сведе поглед към своята купчина чипове. Добре се беше представила днес. Сребърните щяха да ѝ стигнат да се тълче като кралица цял месец. С бронзовите можеше да си купи онази рокля, която видя на витрината на шивача – кадифена и черна като нощта. С железните щеше да черпи всички в кръчмата по едно питие утре – да отпразнуват, че са преживели нощта.

Тя почеса белега на бузата си, три изпъкнали линии. Всяка себеуважаваща се вещица имаше по няколко бойни белега.

– Колко?

– Не ти искам парите – отвърна непознатият.

– Тогава какво искаш?

Той бавно развърза шалчето си. Роксана подсвирна.

На тънка верижка около шията му висеше наниз черни мъниста. Той прокара длан по тях и те затрепкаха като пламък на свещ, разлюлян от вятъра.

Косара прехапа силно устната си, почти до кръв. Непознатият носеше огърлица от вещерски сенки.

– Искам сянката ти – отвърна той.

През мъглата на алкохола и пушека от салвия Косара усети остро предупредително бодване. Поклати глава толкова рязко, че косата ѝ изплющя през лицето.

– Не. Не мога.

– Помисли си. Ще заложиш една сянка. Аз ти предлагам... – той ги претегли в дланта си – ... единайсет. Добра сделка е.

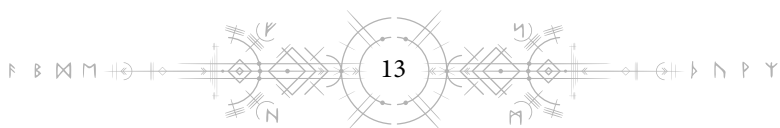
– Аз съм вещица. Без сянката си съм нищо.

– Ти си посредствена вещица. Предлагам ти истинска мощ.

Посредствена вещица. Би се обидила, само дето беше истина. Беше способна да си претопли кафето с щракване на пръстите и да помоли сянката си да ѝ погаде палтото. В най-добрия случай можеше да изстреля един-два фойерверка. Евтини фокуси.

Ако спечелеше, щеше да стане истинска вещица, като онези от старите приказки. Щеше да плаща във всички страноприемници, кафенета и закусвални с алхимическо злато. Щеше да си изтъче рокля от лунна светлина. Щеше да превърне реката във вино и да напои безплатно всички в града.

Но ако изгубеше...

Всички знаеха какво се случва с вещици, останали без сенките си – те самите бавно се превръщаха в сенки. Отнемаше години или дори десетилетия, но беше неизбежно. Струваше ли си да заложи телесността си срещу почти безгранична власт?

– Хайде де, Косара – подкани я непознатият. – Само си помисли на какво би била способна с толкова много магия. Ще можеш да прекосиш Стената и да напуснеш този прокълнат град. Няма ли да е страхотно?

Косара прехапа устна. Непознатият си беше изградил напълно погрешна представа за нея. Тя не желаше да преминава Стената, което – ясно ѝ беше – я причисляваше към малцинство в Черноград. Не би оставила града си да бъде опустошен от собствените му чудовища, докато тя си живее щастливо до края на дните си от другата страна.

Не, всъщност искаше да се разправи с чудовищата веднъж завинаги. А с подобна мощ най-накрая би могла да го постигне.

– Да не направих някоя глупост, малката. – Ужасените очи на Маламир се впиха в нейните.

– Който не рискува – Роксана издуха към нея облак дим, – не печели.

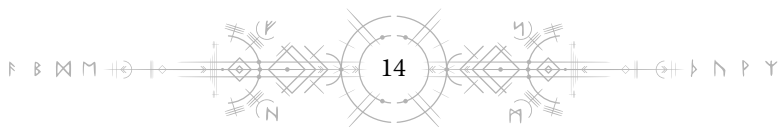
– Е? – подкани я непознатият. – Казаха ми, че си падаш по високите залози.

– Кой ти го е казал? – попита Косара.

– Един от приятелите ти.

Косара вдигна вежди към Роксана и Маламир. Надали би ги нарекла „приятели“. По-скоро добри познати.

Роксана се подсмихна, а лицето ѝ наполовина се скри зад димна завеса.

– Не съм била аз.

– Нито пък аз – намеси се бързо Маламир. – Не бих го направил.

– Колко години вече се познаваме? – попита Роксана. – Една лоша дума не съм казала за теб.

– Нито пък аз – годаде Маламир. – Никога.

Косара издиша рязко през носа. *Мръсни лъжци*. Имаха късмет, че ги харесва.

Тя сведе поглед към картите си, които леко се замъгляваха в треперещите ѝ пръсти. Ръката ѝ беше почти непобедима. Непознатият би спечелил само ако държеше гама, поп и асо ника.

Косара беше залагала при много по-слаби карти, но никога нещо толкова ценно.

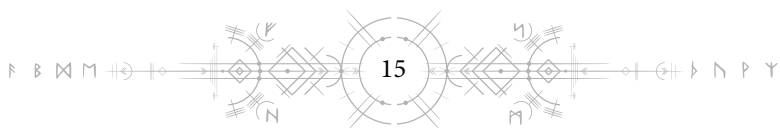
– Хайде де, Косара – повтори непознатият.

Нямаше да се откаже лесно. Сянката на една вещица не можеше да бъде открадната – трябваше да се даде доброволно. Вече беше убедил единайсет други вещици да му дават своите.

Косара пресуши сливовата ракия в чашата си наведнъж. Тя изгори езика и скова гърлото ѝ, но не успя да успокои нервите.

– Косара, скъпа. – Маламир положи длан на рамото ѝ. Тя не го погледна. С крайчеца на окото си видя как хипнотизиращият му часовник се полюшва в тъмните гънки на палтото му. – Не мисля, че това е умен...

– Стига си ѝ гуднал, мътните те взели – сръза го Роксана. – Решението си е нейно. Нашата Косара знае какво прави.

Знам ли? Косара се мъчеше да овладее треперещите си ръце. Сърцето ѝ блъскаше в ушите, забързано и шумно. Толкова шумно, че за малко да не чуе биенето на часовника.

Беше полунощ.

За един шантав миг Косара почувства облекчение – нямаше нужда да решава тази вечер. После сърцето ѝ затуптя още по-шумно. Беше полунощ.

– Е? – попита непознатият. – Какво решаваш?

Косара го изгледа мрачно.

– Ще трябва да продължим играта друг път.

– Защо?

– Полунощ е.

– Е, и?

Сигурно се шегуваше. Нямаше начин да не знае.

– Какво има? Какъв е проблемът?

Косара кимна към прозореца. Първоначално беше тихо. Чуваше се единствено далечното свистене и пукане на фойерверки от другата страна на Стената. Черноград спеше под своята снежна завивка.

После започна кошмарът.

Прожекторите станаха по-ярки и се движеха все по-бързо и по-бързо, обхождайки трескаво черното небе. Прозвуча сирена – толкова силно, че дори снежната виелица не успя да заглуши воя ѝ.

Чудовищата връхлетяха върху заградения град. Високо в небето слузестите им крила лъщяха на лунната светлина, а очите им светеха като фенери. Когато кацнаха, извитите им нокти остъргаха паважа.

Косара бързо потуна джобовете на панталона си, за да се увери, че всичките ѝ талисмани са подготвени.

Особено я сърбяха пръстите да изпробва един от тях – беше изработен от заешка лапа и петльов гребен и щеше да загуши всеки човек или създание, посмяло да я докосне.

Да заповядат. Очите ѝ не се откъсваха от прозореца. Уличните лампи премигваха и ту скриваха, ту разкриваха тъмните силуети на чудовищата. *Да заповядат.*

Чу се граскане по вратата и тихо мъркане.

– Това улична котка ли е? – попита непознатият; думите се заузливаха скорострелно. – Моля ви, кажете ми, че...

Мъркането прерасна в ръмжене. Нещо тежко се блъсна във вратата. Пантите изскърцаха, огъвайки се под натиска. Нокти заграха по гървото, забивайки се толкова дълбоко, че остриите им върхове изскочиха от отсамната страна.

Маламир се прекръсти. Роксана свали ударника на пистолета си.

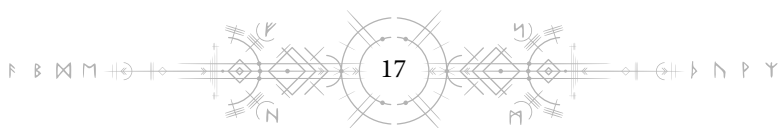
– Какво става, по дяволите? – викна непознатият.

Пръстите на Косара обгърнаха талисмана в джоба ѝ, а вълшебните думи бяха на върха на езика ѝ. Ако защитното заклинание, което беше изрисувала пред вратата, не проработеше...

Прозвуча силен крясък, като от лошо изгорено животно.

Косара се усмихна. Заклинанието си беше свършило работата. Това беше първата му проверка за вечерта и без съмнение предстояха още много. Тя пристъпи по-близо до прозореца, като внимаваше да остане скрита зад пердето.

Няколко космати силуета претичаха през улицата, оставяйки пресни следи в дълбокия сняг. В тъмното чо-

век би могъл да ги сбърка с деца – толкова бяха дребнички – ако не бяха зъбите с размерите на кинжали. Докато пробягваха покрай шапкарницата, всички огледала зад витрината се строшиха.

– Караконджули – отбеляза тя, а после се върна на мястото си. – Отидоха си. Явно са подушили по-лесна плячка другаде.

– Кара... какво? – не разбра непознатият. – Що за тваро са това? Нещо като бесни кучета ли?

Роксана се изсмя високо, а златният ѝ зъб проблесна.

– Къде си виждал рогато, кръвопиещо куче? Върколаците са кучета.

– Не, не са – тросна се Косара. – Върколаците се преобразяват във *вълци*. Боже, Роксана, та ти си ловец на чудовища, би трябвало да го знаеш.

Отвън се чу нов силен шум. Непознатият подскочи.

– А това какво беше?

Нещо тупна на покрива и лампите се разлюляха. От тавана изпонада прахоляк.

– Най-вероятно юда – отвърна Косара. – Понякога гнездят по покривите. – Непознатият изглеждаше все така ужасен, така че тя добави: – Няма от какво да се притесняваш, освен ако не ги чуеш да викат името ти.

– Защо?

– Означава, че ще умреш. Не си ли получил образователната брошура?

– Какво да съм получил?

Направо не е за вярване. Асоциацията на вещиците и вещерите издаваше по една всяка година, с подробна информация за различните видове чудовища и как да се

справиш с тях. Косара беше прекарала часове в близане на всички пликове, за да ги залепи, преди да пратят по един на всяко домакинство в Черноград.

И въпреки това година след година установяваше, че никой не си е дал труда да ги чете.

Черноград никога нямаше да се отърве от своите чудовища, ако така упорито отказваше да се вслуша в своите вещици. Да, много по-лесно беше да си купиш огърлица „против страшилища“ от шарлатанин, отколкото да дялкаш трепетликови колове и да дестилираш светена вода, но за разлика от първото, второто вършеше работа.

Непознатият преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

– Чакай, да не искаш да кажеш, че съществува огромна птица-пророчица...

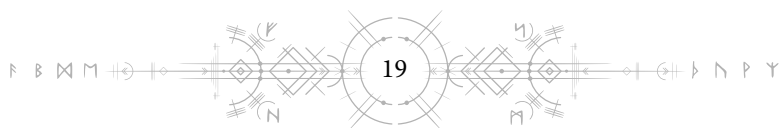
– Наполовина жена, наполовина птица. – Косара се заслуша. Всъщност не звучеше съвсем като юда. По плочите на покрива по-скоро потронваха копита, а не нокти. – А може и самодива да е. Те обичат да си яздят златорогите елени където им падне.

Последното изречение се наложи да го изкрещи. Кръчмарят заблъска по тавана с дръжката на пушката си, докато кацналото отгоре създание не отлетя.

Непознатият се озърна, сякаш не му се вярваше, че никой друг не реагира бурно като него. Останалите посетители тихо и кротко си пиеха.

– Какво, по дяволите, е самодива? – попита той.

– Красива жена, която те принуждава да танцуваш с нея – обясни Косара.

– Не звучи толкова зле.
– Докато не пукнеш от изтощение.
– О. – Капка пот се стече по челото на непознатия и му влезе в окото. Той запремигва бързо. – Но защо? Защо са дошли всички тези чудовища?

Роксана се изсмя.

– Нова година е, ако не си забелязал.

– Това пък какво общо има?

– Започнаха Мръсните дни – изрече Маламир с гробовен глас, сякаш рецитираше от гревен том. Едно време за кратко се беше изявявал като актьор и така и не беше се отърсил от склонността към драматизъм. – Новата година се роди, но още не е кръстена. Чудовищата се разхождат свободно по улиците.

Косара присви очи срещу непознатия.

– Досега не си ли чувал за тези чудовища? Сериозно?

– Чувал съм – отвърна той. – Естествено, че съм чувал. Но не предполагам, че просто така падам от небето. Като... като някаква острозъба градушка.

– Не всички правят така – отвърна Косара. – Това са натрапниците. Караконджулите, самодивите, югите... А, да, и русалките.

– Русалки ли?

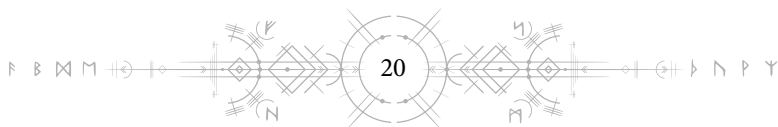
– Хора-риби – поясни Роксана.

– Не точно – заяви Косара. – Но най-общо казано.

– Аха – обади се странникът. – Значи това са натрапниците.

Маламир продължи със същия гробовен глас:

– Позволено им е да идват тук само по време на Мръсните дни, когато границата между нашия и техния свят е тънка като косъм.

– А останалите? – попита непознатият.

– Останалите са си наши тукашни чудовища – отвърна Косара. – Просто стават по-активни по време на Мръсните дни... и по-могъщи. Всички упири се надигат от гробовете, призраците се пробуждат, върколаците се превръщат във вълци...

– Не знам как успявате да ги помните всичките.

– Всъщност е много лесно. – Косара примижа срещу непознатия. Тук далеч не ставаше дума само за непрочетени образователни брошури. Той да не е проспивал всяка Нова година досега? – Не мога да повярвам, че не знаеш всичко това.

– Чувал съм слухове, разбира се, но си мислех, че всички вие преувеличавате. Известни сте като суеверен народец. Без да се обиждаш.

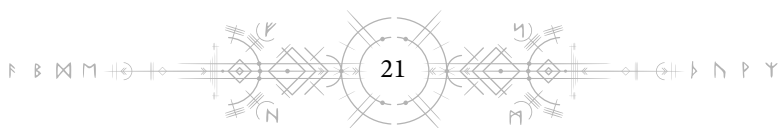
И ти ще си суеверен, ако е въпрос на живот и смърт. Умението да различаваш амулети от талисмани можеше да ти спаси кожата, ако те нападне чудовище.

После Косара си даде сметка какво е казал непознатият. „Всички вие...“

– Ти идваш от другата страна на Стената, нали? – попита тя.

Когато непознатият не отговори, се убеди, че е права.

Сега като се замислеше, той очевидно не беше местен. Изглеждаше по-възрастен от нея, може би към средата на трийсетте, но кожата му беше гладка, без белези. И носеше леко яке – посред зима! Вместо ботуши беше обул чифт ниски велурени мокасини. Щяха да му измръзнат краката в преспите навън.

Горкият глупак. От всички възможни дни да реши да гойде в Черноград точно на Нова година. Или беше голям смелчага, или абсолютно невеж. Ако се съди от видяното досега, Косара би заложила на второто.

– От другата страна на Стената? – Маламир бутна очилата по-нагоре на носа си с дългия си показалец. – Как гойде тук?

– Не е твоя работа – сонна се непознатият.

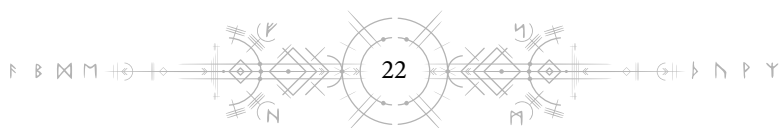
Косара го измери с поглед. Как наистина? Как неориентираният непознат се беше озовал от тази страна на Стената с единайсет вещерски сенки около врата?

Преминаването на Стената беше опасно. Пупалата ѝ разсичаха въздуха високо над нея, за да предотвратят полети отгоре. Корените ѝ бяха забити дълбоко в земята, за да не позволят да се прокопае тунел отдолу.

Но „опасно“ не означаваше „невъзможно“. Съществуваша амулети, способни да те телепортират от другата страна, както и талисмани, които те пазеха от гнева на Стената. И двете никак не бяха евтини. Косара познаваше няколко души, продали всичките си вещи, за да избягат от Черноград.

Богатите пресичали през цялото време, така беше чувала, и се връщали с копринени чуждоземски грехи и вносен алкохол със странен аромат, който да поднесат на изтънчените си приеми. Косара нямаше възможност да срещне „богатите“, за да ги пита. В Черноград бяха по-редки от трезвен човек в петък вечер.

Никога обаче не беше срещала смелчага, пресякъл Стената в обратна посока. Жител на Белоград.

Белоградчаните до един бяха страхливци. Затова бяха построили Стената поначало – да държат чудовищата по-далеч от драгоценния си град. А хората, останали в капан заедно с тях, кучета ги яли.

Всъщност Косара подозираше, че обитателите на Белоград възприемат това като бонус. Как иначе богатият Белоград би се отървал от по-бедните си съседи веднъж завинаги? За тях Черноград беше тумор, който трябва да се изолира, преди да се е разпространил в останалата част от света.

Непознатият се размърда на мястото си.

– И какво ще правите сега?

Косара сви рамене.

– Каквото правим всяка Нова година. Ще се спотайваме и ще чакаме да отмине.

– Ще се постареем да оцелеем – допълни Маламир.

Роксана вдигна високо чашата си.

– Аз лично възнамерявам да се насвяткам до козирката.

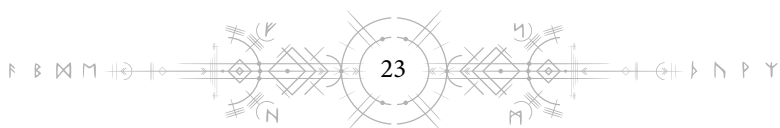
– Както казах – хвърли ѝ бърз поглед Косара, – каквото правим всяка година.

– Докога? – не мирясваше непознатият.

– До първи петли на Йордановден – отвърна Маламир. – Наричан още Кръщение Господне.

– Дванайсет дни – поясни Косара, понеже непознатият все още изглеждаше объркан.

– Дванайсет дни! – гласът му ставаше все по-писклив. – Искате да кажете, че през следващите дванайсет дни по улиците ще броят чудовища, а вие ще си стоите тук и ще си пиете?

– Мястото е не по-лошо за барикадиране от всяко друго – отвърна Косара. – Има достатъчно постелки и консерви, и ярка светлина, която плаши юдите, също и честън против упирите.

– И много пиячка – годае Роксана.

Непознатият се озърна из кръчмата.

– Всичките сте се побъркали! Как може да сте толкова спокойни?

Повярвай ми, хич даже не съм спокойна. Косара беше приятно изненадана, че непознатият не чува блъскането на сърцето ѝ.

Роксана тупна непознатия по рамото, при което той залитна.

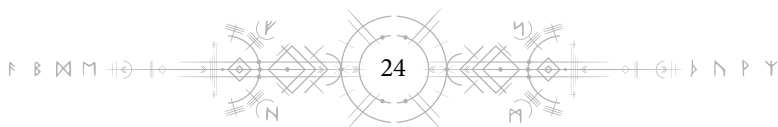
– Скоро ще свикнеш.

– Изобщо не ми се вярва.

– Няма страшно – успокои го Косара. – Всичко ще е наред.

Да, чудовищата бяха ужасяващи, но не и непобедими. Всяко си имаше слабост: караконджулите мразеха гатанки, на които не могат да отговорят, юдите не понасяха да се видят в огледалото, самодивите лесно се разсейваха от музика. Важното беше да си наясно с тези слабости, а никой не познаваше чудовищата по-добре от една вещица. Косара си беше подготвила талисман за всяка възможна ситуация, за всеки враг...

Освен егин. Едно от чудовищата нямаше как да надвиеш, както беше разбрала от горчив опит. Едно от тях предизвикваше тръпки по гръбнака ѝ и студена пот по кожата и тя би се радвала никога повече да не го види...

– Това всички чудовища ли са? – попита непознатият, все още стиснал здраво шалчето си. Явно беше забелязал нещо в изражението на Косара. – Всичките ли пристигнаха?

– Не – призна тя. – Не всичките.

– Защо, какво остава?

– *Кой* остава. – Косара си пое дълбоко дъх. Колко нелепо, не успяваше дори да изрече името му, ако не се подготви предварително. Сякаш произнасянето му щеше да го призове. – Змея. Царя на страшилищата.

Не се стърпя и хвърли поглед към прозореца, донякъде очаквайки да види бледото му лице на фона на тъмната улица.

Нямаше го. Естествено, че още не беше дошъл. Змея винаги пристигаше последен.

Понякога Косара се чудеше дали не го прави само за да я измъчва. Дали не чака мъничко по-дълго всяка година, защото знае, че това ще я накара да се надява, че може би този път той изобщо няма да дойде.

Но несъмнено Царя на страшилищата си имаше по-важни работи за вършени от това да я тормози?

– Какво му е специалното? – попита непознатият. – На този твой Змей? Да не е най-голямото чудовище от всички? – Той се изкиска нервно.

Радвам се, че откриваш забавната страна на нещата, белоградчанино.

– Не. – Косара стисна още по-силно талисмана в джоба си. – Най-много прилича на човек.

